

Arrest

nr. 294 016 van 11 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. RICHIR en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 mei 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. H., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Said Ahmadkhel, een dorp gelegen in het Kot district van de provincie Nangarhar. U woonde er met uw beide ouders en broers. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. Uw vader was werkzaam bij de nationale politie, maar hij hield dit verborgen voor uw familie. Enkel uw nonkel langs moederszijde W. wist van zijn werk. U en de rest van uw familie dachten dat hij werkte als schilder. U geraakte zelf pas op de hoogte van zijn werk doordat de overheid op een nacht een brief achterliet bij de mullah van de moskee waarin er werd gezegd dat uw vader werkzaam was voor de overheid en vermist was geraakt. Het is dan dat uw nonkel langs moederszijde u alles vertelde over werk vader. U hebt sinds dit niets meer gehoord over uw vader. Drie of vier dagen na de brief van de overheid ontving u een dreigbrief van Daesh. Daarin meldde Daesh dat ze op de wisten van uw vaders werk voor de overheid en dat u zich binnen twee à drie dagen bij hen diende aan te melden. Zo niet zouden ze u met geweld meenemen. Een maand na het ontvangen van de dreigbrief werd u door Daesh ontvoerd naar een plek in de bergen te Lahorjo. Hier was u vier of vijf dagen opgesloten. U slaagde erin te ontsnappen en ging naar het huis van uw nonkel langs moederszijde in Miran. Hij hielp uw vertrek te regelen en u reisde naar Kabul en verder naar Nimroz van waaruit u het land verliet. U verliet Afghanistan ongeveer een jaar voor uw aankomst in België. U reisde via Iran, Turkije en Griekenland naar Bulgarije. Hier werden uw vingerafdrukken afgenomen en werd u vijf maanden opgesloten. U wilde er geen verzoek om internationale bescherming indienen en besloot door te reizen. Via Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk kwam u ten slotte aan in België. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 28 januari 2021.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, een beloningscertificaat voor bewezen diensten en een trainingscertificaat van uw vaders werk neer. Het betreffen allen kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer vreest u vervolgd te worden door Daesh wegens de vroegere werkzaamheden van uw vader bij de nationale politie. Nadat u bedreigingen van Daesh ontving, besloot u Afghanistan te verlaten.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat u niet louter omwille van het profiel van uw vader automatisch in aanmerking komt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient deze vrees immers te concretiseren en individualiseren. Volgende elementen tonen aan dat u daar niet in geslaagd bent.

Ten aanzien van het profiel van uw vader, legt u geen eensluidende verklaringen af waardoor twijfels rijzen over de precieze activiteiten van uw vader. Zo beweerde u oorspronkelijk bij de registratie van uw verzoek dat uw vader werkzaam was voor het leger, en niet de nationale politie (zie DVZ, inschrijvingsfiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'). Het is later dat u dit wijzigt naar de nationale politie. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u verschillende problemen had met tolken omdat zij u taal niet kenden (zie CGVS, p.20). Aangezien er in de fiche duidelijk het leger staat vermeldt en niet de nationale politie en dit heel verschillende organisaties zijn, kan aan deze uitleg geen geloof worden gehecht. Bovendien bevestigt u dat uw enkel Pashtu spreekt (CGVS, p. 6) en werden alle gehoren op de DVZ en

het CGVS afgenomen in het Pashtu. Dat u problemen had met tolken omwille van uw taal, kan op weinig bijval rekenen.

Gevraagd te vertellen over het werk van uw vader door het CGVS kan u weinig zinnigs vertellen. Hierdoor brengt u het door u ingeroepen profiel van uw vader opnieuw in het gedrang. Gelet op het gegeven dat u uw vrees voor vervolging door Daesh volledig baseert op de werkzaamheden van uw vader, kan er verwacht worden dat u de nodige inspanningen levert om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over uw vader, wat u duidelijk niet hebt gedaan. U slaagt er dan ook niet in via uw kennis over uw vader en zijn dagelijkse activiteiten uw vrees geloofwaardig voor te stellen. U vertelt enkel dat u dacht dat uw vader werkzaam was in Jalalabad (zie CGVS, p.9 en 10). Als reden voor de uiterst gebrekkige kennis omtrent het werk van uw vader, geeft u aan dat uw vader zijn werk geheim hield voor uw familie en dat enkel uw oom langs moederszijde W. op de hoogte was van het werk van uw vader (zie CGVS, p.9). De reden waarom uw vader dit deed, was volgens u omdat hij schrik had dat iemand van de familie zijn mond zou voorbijpraten. Hij vertelde jullie dat hij verschillende jobs als schilder of arbeider had (zie CGVS, p.9). Dat zelfs uw moeder niet op de hoogte was van het werk van uw vader klinkt zeer onwaarschijnlijk. Zeker aangezien u beweert dat uw vader meerdere maanden van huis weg was en dan eens enkele nachten naar huis kwam (zie CGVS, p.10). U zegt dat jullie dan wel vroegen naar de reden van zijn lange afwezigheid, maar dat uw vader dan enkel antwoordde dat hij in verschillende provincies werkte als schilder of arbeider (zie CGVS, p.10 en 11). Gevraagd of uw vader al dan niet nog meer vertelde over zijn job of dat uw moeder of jullie hierop doorvraagden, antwoordt u negatief (zie CGVS, p.11). Dat uw vader na maandenlange afwezigheid thuiskwam en enkel vertelde dat hij arbeider of schilder was in verschillende provincies zonder meer en dat uw familie hiermee genoegen nam, is weinig aannemelijk. Het is dan ook niet geloofwaardig te noemen als zou uw vader zijn politiewerk geheim kunnen hebben gehouden voor uw familie, zonder dat uw familie zich al te veel vragen stelde over uw vaders vaak lange afwezigheid.

Verder is de manier waarop de overheid uw familie liet weten dat uw vader vermist was, zeer bevreemdend en weinig realistisch te noemen. Volgens uw beweringen liet de overheid een brief met het nieuws dat uw vader verdwenen was achter bij de mullah van de moskee die dan ook nog eens banden bleek te hebben met Daesh (zie CGVS, p.11). Voorts was er geen eventuele uitbetaling aan uw familie van de overheid ter compensatie en namen ze ook nooit rechtstreeks contact op met uw familie (zie CGVS, p.16). Dit is een erg vreemde werkwijze van de overheid om uw familie zo op de hoogte te stellen van de verdwijning van één van hun personeelsleden. Indien uw vader daadwerkelijk tewerkgesteld was bij de nationale politie in Afghanistan, kan verwacht worden dat deze dienst een andere procedure inroept dan het sturen van een brief naar een lokale mullah voor wanneer één van haar personeelsleden in gevaar zou zijn en hiervoor de familie zou willen verwittigen. Voorts is het merkwaardig dat u deze brief van de overheid over de verdwijning van uw vader niet neerlegt ter staving. U stelt het CGVS dan ook niet in staat deze gebeurtenis op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen over de beweerde verdwijning van uw vader bevatten ook nog een aantal tegenstrijdigheden. Zo bent u vaag over wanneer precies uw vader vermist geraakte. Eerst zegt u dat hij twee à tweeënhalf jaar voor uw verzoek in België op datum van 28 januari 2021 vermist geraakte (zie CGVS, p.9). Dit terwijl u bij DVZ beweerde dat uw vader een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op de DVZ op datum van 27 mei 2021 verdween na gevechten aan een controlepost (zie vragenlijst DVZ). Hiermee geconfronteerd corrigeert u zich en zegt u dat uw vader een maand voor uw vertrek vermist geraakte en dat u dertien maanden onderweg was om België te bereiken (zie CGVS, p.12). Dat uw verklaringen omtrent de vermissing van uw vader niet coherent zijn, ondermijnt opnieuw de waarachtigheid ervan.

Aangaande het precieze lot van uw vader laat u eveneens veel onduidelijkheid blijken. U haalt aan dat uw vader vermist raakte bij een gevecht (CGVS, p. 9, 11 en 12) om even later tijdens het persoonlijk onderhoud te suggereren dat uw vader mogelijk niet meer in leven is (CGVS, p. 15). U heeft echter nergens concrete indicaties aangaande het eventuele overlijden van uw vader. Ook omtrent de plaats van het overlijden of de verdwijning van uw vader dienen er bijkomende opmerkingen gemaakt te worden. Zo beweert u initieel dat uw vader vermist raakte tijdens een gevecht in Jalalabad om vervolgens te verduidelijken dat het gevecht gebeurde aan een controlepost in het district Hissarak van de provincie Nangarhar (zie CGVS, p.15 en 16). Dit terwijl u eerder bij DVZ aangaf dat uw vader vermist geraakte bij gevechten aan een controlepost op een onbekende plaats (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Gevraagd om dit te verklaren, zegt u dat uw oom W. u pas na uw eerste gehoor op de DVZ vertelde dat uw vader verdween bij Hissarak (zie CGVS, p.16). Echter, u vertelde eerder dat het deze oom was die de brief van de overheid over de verdwijning van uw vader las en u dit nieuws vertelde (zie CGVS, p.11). Dat uw oom u toen niet vertelde dat uw vader verdween bij gevechten in Hissarak, maar dit pas na uw eerste gehoor op de DVZ vermeld zou hebben, is niet doorleefd en ongeloofwaardig.

Uit dit alles besluit het commissariaat-generaal dat er aan het door u geschetste profiel van uw vader als zijnde werkzaam voor de nationale politie en zijn verdwijning of dood geen geloof kan worden gehecht.

Gezien uw persoonlijke vervolging door Daesh rechtsreeks verbonden is aan het beweerde profiel van uw vader, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.

Daarenboven bevatten uw verklaringen dienaangaande diverse tegenstrijdigheden en vaagheden, die bevestigen dat wat u verklaart niet de waarheid is. Zo zegt u aanvankelijk dat het Daesh was die u een dreigbrief stuurde en u later ook ontvoerde. Maar u lijkt zich regelmatig te vergissen tussen de taliban en Daesh als de actor van uw vervolging. Zo werd u in de loop van het persoonlijk onderhoud gevraagd waarom uw familie geen uitbetaling vroeg aan de overheid na de vermissing van uw vader. Uw antwoordde hierop dat het dorp 's nachts onder controle van de taliban was en dat taliban uw familie zou doden als jullie dit deden. Gevraagd of u nu de taliban bedoelt of Daesh aangezien u al de hele tijd over Daesh was aan het spreken, ontkent u dan ineens taliban gezegd te hebben en beweert u dat u talibanstrijders bedoelde die Daesh hadden vervoegd (zie CGVS, p.16). U beweerde inderdaad eerder in het persoonlijk onderhoud dat taliban aanwezig was in uw regio voor de komst van Daesh en dat toen Daesh kwam sommige talibanstrijders Daesh vervoegden (zie CGVS, p.8). Op zich is het feit dat u zich dan even vergist tussen beide organisaties wel te plaatsten in het licht van deze verklaring, maar het is toch opmerkelijk. Er is echter geen verschuiving te vinden voor uw volgende verklaringen over beide organisaties. Zo vermeldt u oorspronkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat de mullah van de moskee waar de brief over uw vader werd afgeleverd banden had met de taliban (zie CGVS, p.11 en 12). Even later zegt u dan ineens dat de mullah banden had met Daesh en dat Daesh zo op de hoogte kwam van uw vaders werk (zie CGVS, p.18). Daar u expliciet eerder taliban had gezegd, werd u hiermee geconfronteerd. U zei dat u dit effectief eerder verkeerdelijk had gezegd en dat u diende verontschuldigd te worden aangezien u hoofdpijn had omwille van de ramadan (zie CGVS, p.18). Echter, ook bij uw inschrijving als niet-begeleide minderjarige vreemdeling door de DVZ vermeldde u dat het de taliban was die u bedreigde en probeerde te rekruteren, en niet Daesh (zie minderjarigenfiche DVZ). Geconfronteerd hiermee, wijt u het opnieuw op een slechte vertaling maar dit kan uw contradicties niet vergoelijken (zie CGVS, p.20). Dit betreft immers de kern van uw asielrelaas. Daar u beweerde een dreigbrief van Daesh ontvangen te hebben en ook nog eens ontvoerd te zijn, is het absoluut niet geloofwaardig dat u zich op zo'n essentiële punten als voor wie u een vrees diende te koesteren, taliban of Daesh, met elkaar verwart. Dit maakt dat uw voorgehouden bedreigingen en poging tot rekrutering door Daesh weinig geloofwaardig zijn.

Ten slotte zijn uw verklaringen omtrent de dreigbrief die u van Daesh zou hebben ontvangen zeer bevreemdend. Zo beweert u dat in de dreigbrief geschreven was dat u zich binnen twee à drie dagen diende aan te melden bij Daesh, indien niet zou u met geweld worden ontvoerd (zie CGVS, p.18). U beweert echter pas een maand later door Daesh ontvoerd te zijn (zie CGVS, p.19). Dat Daesh niet sneller tot actie overging om daad bij woord te voegen, komt ongerijmd over. Geconfronteerd hiermee beweert u plots dat Daesh u had gezegd dat u in die periode van enkele dagen een antwoord diende te geven en niet dat ze u anders zouden ontvoeren als u geen antwoord gaf (zie CGVS, p.19). Dit strookt geheel niet met wat u eerder verklaarde, u zei namelijk eerder dat ze u weldegelijk zouden ontvoeren als u geen antwoord gaf. U zegt verder dat Daesh u nog meerdere keren bedreigd heeft in de periode tussen de dreigbrief en uw ontvoering. Maar ook hierover blijft u vaag in uw beschrijving. Aanvankelijk beweert u dat Daesh meermaals naar uw huis kwamen en u hierbij bedreigd werd (zie CGVS, p.19). Gevraagd naar verduidelijking over die specifieke bedreigingen corrigeert u plots uw eerdere verklaring en stelt u dat Daesh u bedreigde via de mullah die vervolgens de boodschap doorgaf aan uw jongere broer (zie CGVS, p.20). Eerder al verklaarde u dat uw jongere broer naar de madrassa ging en dat zo het contact met de mullah verliep (zie CGVS, p.11). Uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven zijn dan ook weinig coherent te noemen.

Ten gevolge van de talloze ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Voor wat het waard is, kan worden toegevoegd dat u aanhaalt geen problemen te hebben gekend met de taliban in Afghanistan (zie CGVS, p. 20). Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten betreffende het werk van uw vader die u voorlegde tijdens uw gehoor, kunnen weinig doen om bovengenoemde ongeloofwaardigheden te weerleggen. Immers, de stukken die u neerlegt betreffen allen kopieën die middels eenvoudig knip-en plakwerk manipuleerbaar zijn en weinig bewijswaarde bezitten. Daarnaast zijn de kopieën die u neerlegt moeilijk leesbaar en van slechte kwaliteit waardoor er weinig informatie kan uit worden afgeleid. Verder is het bevreemdend dat uw oom deze documenten zou hebben opgestuurd via de post, dit terwijl het kopieën betreft. U geeft als reden dat uw oom geen gsm (smartphone) heeft. Aangezien u beweert dat u uw oom contacteert via de mobiele telefoon van uw broer, kan aangenomen worden dat men ook foto's of kopieën van voorgaande stukken via deze weg naar u kon versturen (zie CGVS, p.9,13 en 14). Dat uw oom dan zo veel moeite zou gedaan hebben om kopieën via de post op te sturen, doet de wenkbrauwen fronsen en komt de waarachtigheid van deze zagezegde documenten over uw vaders werk niet ten goede. Dergelijke stukken

kunnen ten slotte uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie informatie blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Verder legt u uw taskara voor, maar dit document bewijst hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen tot op heden niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie

heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land

minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur”*, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het recht gehoord te worden.

Vooreerst betoogt verzoeker dat alvorens het mogelijk is een negatieve beslissing te kunnen nemen, het minstens noodzakelijk is te wachten tot de situatie in Afghanistan stabiel zou worden en dit conform de mening van de Raad. Hij verwijst hierbij naar 's Raads website.

Vervolgens geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Voorts zet verzoeker op omstandige wijze zijn betoog uiteen aangaande verwestering.

Verder bespreekt verzoeker op omvattende wijze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de humanitaire/economische crisis.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en refereert hij naar algemene landeninformatie, rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ), 's Raads rechtspraak, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en de fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris der bronnen:

“1. Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Talibanmachtsovername.pdf>

2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>

3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>

4. UNOCHA, Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 8 februari 2022, beschikbaar op:

https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf

5. UNOCHA, Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022), 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022>

6. OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactivedialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>

7. World Food Programme (WFP), 'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan, 25 januari 2022, beschikbaar op:

<https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hungerafghanistan-0>

8. World Food Programme (WFP), Afghanistan Emergency, beschikbaar op:

https://www.wfp.org/emergencies/afghanistanemergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870

9. World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>

10. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op:

<https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramizalakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>

11. EASO, Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report, januari 2022, beschikbaar op: https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

12. EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 september 2020, beschikbaar op: https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf

13. EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>

14. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban, februari 2022, beschikbaar op:;

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf

15. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/17/regional-overview-south-asiaand-afghanistan-5-11-february-2022/>

16. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/03/regional-overview-south-asia-andafghanistan-22-28-january-2022/>

17. OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op : https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf

18. Asylos, Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees", augustus 2017, beschikbaar op: <https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf>

19. Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, janurai 2022, beschikbaar op : <https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022.pdf>

20. Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-outaddress-afghanistans-hunger-crisis>

21. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity, 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistantaliban-deprive-women-livelihoods-identity>

22. UN News, Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>

23. UN News, Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>

24. Reuters, U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/us-faces-snags-bidspeed-up-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>

25. Reuters, Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-faceavalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>

26. Jurist, Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches, 13 maart 2022, beschikbaar op:

<https://www.jurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-realproblems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>

27. Le Monde, Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan, 24 oktober 2021, beschikbaar op : <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUr1A1cV6A>

28. Le Parisien, Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables, 15 september 2021, beschikbaar op :

<https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouveschez-danciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZUQBHNPFVO3ZICH7BSWU.php>

29. Le Monde, « Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs, 21 november 2021, beschikbaar op :

https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afghanistan-si-lasecheresse-continue-comme-ca-je-vais-tout-abandonner_6103016_3210.html

30. Le Monde, Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique », 7 januari 2022, beschikbaar op :

https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famineun-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html

31. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op :

<https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notreaide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI>

32. NPR, Parents selling children shows desperation in Afghanistan, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-sellingchildren-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>

33. The Conversation, Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie, 8 februari 2022, beschikbaar op : <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grandehypocrisie-175566>

34. Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op : <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>

35. UK Home Office ,Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children, April 2021 <https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistanunaccompanied+children-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>

36. Asylos, Afghanistan: COI Repository, 31 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da2dbc1d-d8d9-47ff-80fc>

37. Ouest France intitulé « Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs » 6 avril 2022, disponible sur <https://www.ouestfrance.fr/monde/afghanistan/reportage-dans-l-afghanistan-des-talibans-le-retourdiscret-de-la-police-des-moeurs-48f6e696-b108-11ec-9e99-36695c34ef7c>

38. L'express intitulé « Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans ? » 16 août 2021 disponible sur https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moyen-orient/afghanistan-chariadroits-des-femmes-police-islamique-la-vie-sous-les-talibans_2156646.html

39. EASO, "Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan : Stratégie des Talibans – recrutement", july 2012, <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=516ea02a4>.

40. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html> ; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.

41. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafellerdirectordepartment-international-protection.html>.

42. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download,3-4b> "

43. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, 16 en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SCFrom_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, 34.

44. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubbleliveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 28- 29 45. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/youngafghans-returning-from-europeface-isolation-and-fear-back-home>, geraadpleegd op 24 november 2020

46. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistanstahlmann-28-03-2018.pdf, 321-324.

47. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, 9.

48. InfoMigrants, beschikbaar op: https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/unporteparole-taliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduitsenjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=fb.

49. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wpcontent/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, 42

50 Rapport de NANSEN intitulé *Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*, 23 juni 2022, disponible sur « <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf> »

51 TF1, *Afghanistan : la crainte d'un recrutement massif d'enfants par des groupes armés*, 3 septembre 2021, <https://www.tf1info.fr/international/afghanistan-les-talibans-aupouvoir-la-crainte-d-un-recrutement-massif-d-enfants-par-des-groupes-armes2195372.html>

52 : <https://www.cfr.org/article/afghanistan-humanitarian-crisis-famine-foreign-aid-taliban>

53 : UK Home Office, *Country policy and information note: humanitarian situation, Afghanistan*, April 2022, <https://www.gov.uk/government/publications/afghanistancountry-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-notehumanitarian-situation-afghanistan-february-2022-accessible>

54 : United Nations, *Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*, 14 décembre 2021 disponible sur <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107902>

55 : UNICEF, *Afghanistan Humanitarian Situation Report # 1*, 1-15 January 2022 disponible sur <https://www.unicef.org/media/115176/file/Afghanistan-HumanitarianSitRep-15-January-2022.pdf>

56 : OCHA, *HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN*, Janvier 2022 disponible sur <https://fscluster.org/sites/default/files/documents/afghanistanhumanitarian-needs-overview-2022.pdf>

57 : Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *Humanitarian situation in Afghanistan*, mei 2022 disponible sur <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/Report%20-%20Humanitarian%20situation%20Afghanistan%20%28Vluchtelingenwerk%29.pdf>

58 : Pajhwok, *50 Daesh affiliates surrender in Nangarhar*, 6 februari 2022 disponible sur <https://pajhwok.com/2022/02/06/50-daesh-affiliates-surrender-in-nangarhar/>

59 : *The diplomat*, *Is the Taliban's Campaign Against the Islamic State Working?*, 10 februari 2022 disponible sur <https://thediplomat.com/2022/02/is-the-talibanscampaign-against-the-islamic-state-working/>

2.2.2. Op 10 juli 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door Daesh omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse politie waardoor hij ook gedwongen werd samen te werken met Daesh.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming conform artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Wat betreft het beweerd profiel van verzoekers vader wordt er in de bestreden beslissing in de eerste plaats terdege gemotiveerd:

"Vooreerst dient te worden aangestipt dat u niet louter omwille van het profiel van uw vader automatisch in aanmerking komt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient deze vrees immers te concretiseren en individualiseren. Volgende elementen tonen aan dat u daar niet in geslaagd bent.

Ten aanzien van het profiel van uw vader, legt u geen eensluidende verklaringen af waardoor twijfels rijzen over de precieze activiteiten van uw vader. Zo beweerdte u oorspronkelijk bij de registratie van uw verzoek dat uw vader werkzaam was voor het leger, en niet de nationale politie (zie DVZ, inschrijvingsfiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'). Het is later dat u dit wijzigt naar de nationale politie. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u verschillende problemen had met tolken omdat zij u taal niet kenden (zie CGVS, p.20). Aangezien er in de fiche duidelijk het leger staat vermeldt en niet de nationale politie en dit heel verschillende organisaties zijn, kan aan deze uitleg geen geloof worden gehecht. Bovendien bevestigt u dat uw enkel Pashtu spreekt (CGVS, p. 6) en werden alle gehoren op de DVZ en het CGVS afgenomen in het Pashtu. Dat u problemen had met tolken omwille van uw taal, kan op weinig bijval rekenen."

Verzoeker repliceert dat wie veel gehoren op het CGVS doet, wel weet dat het verschil tussen het leger en de lokale politie niet zo gemakkelijk is voor te tolken. Zo moet de tolk vaak vermelden dat het niet onmiddellijk duidelijk is en moeten er dan extra vragen gesteld worden om concreet en effectief na te gaan over welke instantie het gaat, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), in het kader van zijn inschrijvingsfiche "Mineur Etranger Non Accompagné", ook wel geweten is dat er niet genoeg tijd is om rustig verklaringen te kunnen afleggen. Hij stelt dat hij toen nog

minderjarig was en dit interview ook gedaan heeft zonder advocaat en zonder voogd die inderdaad toen nog niet aangesteld werden. Verzoeker meent dat in dergelijke context het overmatig is om van zijn vergissing een belangrijk element te maken opdat er getwijfeld mag worden aan zijn beschermingsnood. Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader tracht te verschonen door zijn verklaringen in het kader van zijn Fiche "mineur étranger non accompagné ("MINTEH") te betwisten gezien er geen bijstand van een raadsman of voogd was en het verschil tussen de lokale politie en het leger niet gemakkelijk gemaakt wordt door tolken, moet vastgesteld worden dat verzoeker met dit betoog geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. De Raad ziet niet in waarom de bevoegde persoon en/of tolk belang zou(den) hebben bij het noteren van andere elementen dan hetgeen werd verklaard door verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat de vaststelling dat hij geen bijstand van een voogd of raadsman had een substantiële fout inhoudt die authenticiteit ontkent aan deze verklaringen. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat geen enkele rechtsregel de asielinstanties ertoe verplicht om voor verzoeker een voogd en/of een advocaat te voorzien bij het interview op het bureau MINTEH. Deze fiche maakt deel uit van het administratief dossier en betreft dan ook een element waarmee de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming rekening kan houden. Het inzagerecht stelt verzoeker immers in staat om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers naam, geboortedatum, regio van herkomst en moedertaal alsook zijn familiesamenstelling zowel in de fiche NBMV als tijdens het interview bij de DVZ en het gehoor op het CGVS op dezelfde wijze werden weergegeven. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn interview op het bureau MINTEH wel degelijk in staat was om correcte verklaringen af te leggen. Dat enkel zijn verklaring betreffende de werkzaamheden van zijn vader onjuist zou zijn, kan dan ook niet overtuigen. Verweerder kon zich bijgevolg nuttig beroepen op dit document teneinde verzoekers relaas te beoordelen.

In samenhang met het voorgaande motiveert de commissaris-generaal verder op goede gronden:

"Gevraagd te vertellen over het werk van uw vader door het CGVS kan u weinig zinnigs vertellen. Hierdoor brengt u het door u ingeroepen profiel van uw vader opnieuw in het gedrang. Gelet op het gegeven dat u uw vrees voor vervolging door Daesh volledig baseert op de werkzaamheden van uw vader, kan er verwacht worden dat u de nodige inspanningen levert om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over uw vader, wat u duidelijk niet hebt gedaan. U slaagt er dan ook niet in via uw kennis over uw vader en zijn dagelijkse activiteiten uw vrees geloofwaardig voor te stellen. U vertelt enkel dat u dacht dat uw vader werkzaam was in Jalalabad (zie CGVS, p.9 en 10). Als reden voor de uiterst gebrekkige kennis omtrent het werk van uw vader, geeft u aan dat uw vader zijn werk geheim hield voor uw familie en dat enkel uw oom langs moederszijde W. op de hoogte was van het werk van uw vader (zie CGVS, p.9). De reden waarom uw vader dit deed, was volgens u omdat hij schrik had dat iemand van de familie zijn mond zou voorbijpraten. Hij vertelde jullie dat hij verschillende jobs als schilder of arbeider had (zie CGVS, p.9). Dat zelfs uw moeder niet op de hoogte was van het werk van uw vader klinkt zeer onwaarschijnlijk. Zeker aangezien u beweert dat uw vader meerdere maanden van huis weg was en dan eens enkele nachten naar huis kwam (zie CGVS, p.10). U zegt dat jullie dan wel vroegen naar de reden van zijn lange afwezigheid, maar dat uw vader dan enkel antwoordde dat hij in verschillende provincies werkte als schilder of arbeider (zie CGVS, p.10 en 11). Gevraagd of uw vader al dan niet nog meer vertelde over zijn job of dat uw moeder of jullie hierop doorvraagden, antwoordt u negatief (zie CGVS, p.11). Dat uw vader na maandenlange afwezigheid thuiskwam en enkel vertelde dat hij arbeider of schilder was in verschillende provincies zonder meer en dat uw familie hiermee genoegen nam, is weinig aannemelijk. Het is dan ook niet geloofwaardig te noemen als zou uw vader zijn politiewerk geheim kunnen hebben gehouden voor uw familie, zonder dat uw familie zich al te veel vragen stelde over uw vaders vaak lange afwezigheid."

Verzoeker benadrukt dat binnen zijn familie enkel zijn oom op de hoogte was van het werk van zijn vader en meent dat hij niet verantwoordelijk is voor de keuze van zijn vader noch voor de keuze van zijn oom die hij niet mag verplichten om hem alles uit te leggen wat hij over de job van zijn vader weet. Verzoeker stelt wel geprobeerd te hebben extra informatie te verzamelen maar het hem tot nu toe niet gelukt is. Voorts meent hij verklaard te hebben dat het de bedoeling was van zijn vader om zijn werkzaamheden te verbergen voor de kinderen maar niet per se voor zijn vrouw. Hij betoogt dat er ook jobs bestaan, zelfs in Europa, waarbij het beter is om niets te zeggen aan de directe familie bijvoorbeeld jobs bij de inlichtingendiensten. Verzoeker benadrukt dat het feit dat enkel zijn oom op de hoogte was van het werk van zijn vader dan ook geen voldoende teken is dat zijn verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig zou zijn. Verder repliceert verzoeker dat er vergeten wordt dat het gaat over de Afghaanse cultuur waar er wel geweten is dat vrouwen het woord niet hebben. Hij benadrukt dat hij maar een kind was: hoe zou hij zijn vader kunnen ondervragen? Verzoeker verwijt verweerder het dossier bekeken te hebben met westerse ogen. Hij meent dat bovendien, aangezien zijn oom wel op de hoogte

was van de waarheid, het wel gemakkelijker was voor zijn vader om vragen of twijfels van om het even welke familielid te vermijden of doen te stoppen. Verzoeker stelt dat zijn vader inderdaad kon rekenen op de steun van zijn oom om alles geloofwaardiger te doen lijken.

Verzoeker bekritiseert met zijn betoog louter de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing en volhardt in zijn verklaringen zonder valabele argumenten bij te brengen die voorgaande concrete motieven kunnen ontkrachten.

De Raad treedt verweerder bij waar die motiveert dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat die doorleefde en accurate informatie bezit over de kernelementen van zijn vrees of ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich hierover te informeren. In casu kan niet blijken dat verzoeker, die reeds zestien jaar was bij vertrek en ondertussen reeds meerderjarig, de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met één van zijn broers en maternale oom na vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 13) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing gewezen op volgende pertinente bevindingen:

“Verder is de manier waarop de overheid uw familie liet weten dat uw vader vermist was, zeer bevreemdend en weinig realistisch te noemen. Volgens uw beweringen liet de overheid een brief met het nieuws dat uw vader verdwenen was achter bij de mullah van de moskee die dan ook nog eens banden bleek te hebben met Daesh (zie CGVS, p.11). Voorts was er geen eventuele uitbetaling aan uw familie van de overheid ter compensatie en namen ze ook nooit rechtstreeks contact op met uw familie (zie CGVS, p.16). Dit is een erg vreemde werkwijze van de overheid om uw familie zo op de hoogte te stellen van de verdwijning van één van hun personeelsleden. Indien uw vader daadwerkelijk tewerkgesteld was bij de nationale politie in Afghanistan, kan verwacht worden dat deze dienst een andere procedure inroept dan het sturen van een brief naar een lokale mullah voor wanneer één van haar personeelsleden in gevaar zou zijn en hiervoor de familie zou willen verwittigen. Voorts is het merkwaardig dat u deze brief van de overheid over de verdwijning van uw vader niet neerlegt ter staving. U stelt het CGVS dan ook niet in staat deze gebeurtenis op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen over de beweerde verdwijning van uw vader bevatten ook nog een aantal tegenstrijdigheden. Zo bent u vaag over wanneer precies uw vader vermist geraakte. Eerst zegt u dat hij twee à tweeënhalf jaar voor uw verzoek in België op datum van 28 januari 2021 vermist geraakte (zie CGVS, p.9). Dit terwijl u bij DVZ beweerde dat uw vader een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op de DVZ op datum van 27 mei 2021 verdween na gevechten aan een controlepost (zie vragenlijst DVZ). Hiermee geconfronteerd corrigeert u zich en zegt u dat uw vader een maand voor uw vertrek vermist geraakte en dat u dertien maanden onderweg was om België te bereiken (zie CGVS, p.12). Dat uw verklaringen omtrent de vermissing van uw vader niet coherent zijn, ondermijnt opnieuw de waarachtigheid ervan.”

Verzoeker betoogt dat verweerder niet over algemene informatie beschikt die niet zou kloppen met de manier van optreden door Daesh. Hij besluit hieruit dat dit betekent dat het wel kan zoals hij verklaarde. Hij stelt de vraag of het trouwens niet logisch is wanneer een dorp gecontroleerd wordt door Daesh om hier voorzichtig te zijn. Voorts stelt hij de vraag wat dan wel de veiligste manier is om iemand info door te geven: een brief direct naar huis te sturen of een betrouwbare persoon, zoals de mullah, te gebruiken? Verzoeker meent zonder twijfel de tweede manier, gezien de overheid niet wist dat die mullah bij Daesh zat.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er niet in verweerders pertinente overwegingen te weerleggen in de door hem geschetste context en opgeworpen werkzaamheden van zijn vader, te meer verzoeker zelf geen objectieve informatie bijbrengt die hier een ander licht op kan werpen. Verzoeker betwist noch weerlegt overigens dat hij voormelde brief van de overheid niet heeft neergelegd en slaagt er met zijn betoog dat hij uit zijn land in omstreeks januari 2020 en hij zijn eerste gehoor bij de DVZ had in mei 2021 zodat het correct was om te zeggen dat de verdwijning van zijn vader twee jaar of anderhalve jaar vroeger gebeurde, niet in de vastgestelde meerdere incoherenties te verschonen. Verzoeker volhardt immers slechts in één versie van zijn verklaringen zijnde dat zijn vader ongeveer een maand voor zijn vertrek in januari 2020, aldus in december 2019, verdween (persoonlijk onderhoud, p. 12) doch kan hiermee geen afbreuk doen aan zijn uitdrukkelijke, inconsistente verklaringen bij de DVZ alwaar hij verklaarde dat zijn vader een jaar eerder verdween aldus rond mei 2020 (Vragenlijst van 27 mei 2021, vraag 5) of aan zijn eerdere verklaring op het CGVS waar hij aanvankelijk aangaf dat zijn vader twee à tweeënhalf jaar alvorens zijn beschermingsverzoek verdween, wat dus neerkomt op een verdwijning rond begin 2019 of midden 2018.

Vervolgens bemerkt verweerder op correcte wijze:

“Aangaande het precieze lot van uw vader laat u eveneens veel onduidelijkheid blijken. U haalt aan dat uw vader vermist raakte bij een gevecht (CGVS, p. 9, 11 en 12) om even later tijdens het persoonlijk

onderhoud te suggereren dat uw vader mogelijk niet meer in leven is (CGVS, p. 15). U heeft echter nergens concrete indicaties aangaande het eventuele overlijden van uw vader. Ook omtrent de plaats van het overlijden of de verdwijning van uw vader dienen er bijkomende opmerkingen gemaakt te worden. Zo beweert u initieel dat uw vader vermist raakte tijdens een gevecht in Jalalabad om vervolgens te verduidelijken dat het gevecht gebeurde aan een controlepost in het district Hissarak van de provincie Nangarhar (zie CGVS, p.15 en 16). Dit terwijl u eerder bij DVZ aangaf dat uw vader vermist geraakte bij gevechten aan een controlepost op een onbekende plaats (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Gevraagd om dit te verklaren, zegt u dat uw oom W. u pas na uw eerste gehoor op de DVZ vertelde dat uw vader verdween bij Hissarak (zie CGVS, p.16). Echter, u vertelde eerder dat het deze oom was die de brief van de overheid over de verdwijning van uw vader las en u dit nieuws vertelde (zie CGVS, p.11). Dat uw oom u toen niet vertelde dat uw vader verdween bij gevechten in Hissarak, maar dit pas na uw eerste gehoor op de DVZ vermeld zou hebben, is niet doorleefd en ongeloofwaardig.”

Verzoeker benadrukt dat hij weet dat zijn vader in een gevecht heeft deelgenomen en vermist geraakte, dat de overheid niet weet of zijn vader nog levend is of niet, dat de controlepost in Hissarak aangevallen werd en er personeel nodig was, dat zijn vader en zijn collega's naar daar gingen om die mensen te helpen en dat zij ook aangevallen werden. Verder meent hij dat over de plaats van het incident hij bevestigd heeft dat het in Hissarak was, niet in Jalalabad. Hij wijst erop dat Jalalabad de werkplaats was van zijn vader die vanuit Jalalabad naar verschillende provincies en districten ging om te vechten. Vervolgens betoogt verzoeker dat een plaats kennen iets anders betekent dan gewoon de locatie van een incident kunnen geven. Hij besluit dat er dus geen tegenstrijdigheid is in zijn verklaringen.

Daar verzoeker louter volhardt in één versie van zijn verklaringen doch geen valabele elementen bijbrengt die bovenstaande omstandige weigeringsmotieven kunnen ombuigen, slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op verweerders bevindingen en kan hij zijn tegenstrijdige verklaringen niet weerleggen.

Gelet op voorgaande vaststellingen besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er aan het door verzoeker geschetste profiel van zijn vader als zijnde werkzaam voor de nationale politie en zijn verdwijning of dood geen geloof kan worden gehecht.

Gezien verzoekers persoonlijke vervolging door Daesh rechtsreeks verbonden is aan het beweerde profiel van zijn vader, oordeelt verzoeker met reden dat hieraan ook geen geloof kan worden gehecht, te meer gelet op de vaststellingen onder 2.3.4.3. (infra).

2.3.4.3. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoekers verklaringen diverse tegenstrijdigheden en vaagheden bevatten:

“Zo zegt u aanvankelijk dat het Daesh was die u een dreigbrief stuurde en u later ook ontvoerde. Maar u lijkt zich regelmatig te vergissen tussen de taliban en Daesh als de actor van uw vervolging. Zo werd u in de loop van het persoonlijk onderhoud gevraagd waarom uw familie geen uitbetaling vroeg aan de overheid na de vermissing van uw vader. Uw antwoordde hierop dat het dorp 's nachts onder controle van de taliban was en dat taliban uw familie zou doden als jullie dit deden. Gevraagd of u nu de taliban bedoelt of Daesh aangezien u al de hele tijd over Daesh was aan het spreken, ontkent u dan ineens taliban gezegd te hebben en beweert u dat u talibanstrijders bedoelde die Daesh hadden vervoegd (zie CGVS, p.16). U beweerde inderdaad eerder in het persoonlijk onderhoud dat taliban aanwezig was in uw regio voor de komst van Daesh en dat toen Daesh kwam sommige talibanstrijders Daesh vervoegden (zie CGVS, p.8). Op zich is het feit dat u zich dan even vergist tussen beide organisaties wel te plaatsten in het licht van deze verklaring, maar het is toch opmerkelijk. Er is echter geen verschuiving te vinden voor uw volgende verklaringen over beide organisaties. Zo vermeldt u oorspronkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat de mullah van de moskee waar de brief over uw vader werd afgeleverd banden had met de taliban (zie CGVS, p.11 en 12). Even later zegt u dan ineens dat de mullah banden had met Daesh en dat Daesh zo op de hoogte kwam van uw vaders werk (zie CGVS, p.18). Daar u expliciet eerder taliban had gezegd, werd u hiermee geconfronteerd. U zei dat u dit effectief eerder verkeerdelijk had gezegd en dat u diende verontschuldigd te worden aangezien u hoofdpijn had omwille van de ramadan (zie CGVS, p.18). Echter, ook bij uw inschrijving als niet-begeleide minderjarige vreemdeling door de DVZ vermeldde u dat het de taliban was die u bedreigde en probeerde te rekruteren, en niet Daesh (zie minderjarigenfiche DVZ). Geconfronteerd hiermee, wijt u het opnieuw op een slechte vertaling maar dit kan uw contradicties niet vergoelijken (zie CGVS, p.20). Dit betreft immers de kern van uw asielrelaas. Daar u beweerde een dreigbrief van Daesh ontvangen te hebben en ook nog eens ontvoerd te zijn, is het absoluut niet geloofwaardig dat u zich op zo'n essentiële punten als voor wie u een vrees diende te koesteren, taliban of Daesh, met elkaar verwart. Dit maakt dat uw voorgehouden bedreigingen en poging tot rekrutering door Daesh weinig geloofwaardig zijn.”

Verzoeker betoogt dat er onderlijnd moet worden bij het feit dat hij het verschil tussen Daesh en de taliban soms niet maakt, dat de situatie in zijn dorp echt ingewikkeld was. Hij citeert hierbij een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker betoogt dat het objectief feit dat er taliban zijn die bij

Daesh toetreden, informatie is die verweerder niet betwist. Hij meent dat in dergelijke context : met mensen die eerder bijvoorbeeld de taliban waren en dan met Daesh gingen, het wel begrijpelijk is dat voor verzoeker het moeilijk is om het verschil tussen die twee groepen te maken.

Hoewel verweerder begrip kan opbrengen voor de vergissing tussen beide organisaties omtrent de vraag naar uitbetaling waar deze te plaatsen is in het licht van zijn verklaring dat de taliban aanwezig waren in zijn regio voor de komst van Daesh en dat toen Daesh kwam sommige talibanstrijders Daesh vervoegden, kan verzoekers betoog evenwel geen verschuiving bieden voor zijn andere verklaringen aangaande beide organisaties zoals wat betreft de mullah en zelfs aangaande de ontvangen bedreigingen. Verweerder stipt terecht aan dat het absoluut niet geloofwaardig is dat verzoeker wat betreft de kern van zijn vrees, zijnde de actor van vervolging, Daesh en de taliban met elkaar verwart.

De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees, in casu de actor van vervolging zijnde de taliban of Daesh. Het feit dat verzoeker geen coherente verklaringen hierover kan afleggen doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Tot slot motiveert de commissaris-generaal met reden dat verzoekers verklaringen inzake de dreigbrief van Daesh zeer bevreemdend zijn:

“Zo beweert u dat in de dreigbrief geschreven was dat u zich binnen twee à drie dagen diende aan te melden bij Daesh, indien niet zou u met geweld worden ontvoerd (zie CGVS, p.18). U beweert echter pas een maand later door Daesh ontvoerd te zijn (zie CGVS, p.19). Dat Daesh niet sneller tot actie overging om daad bij woord te voegen, komt ongerijmd over. Geconfronteerd hiermee beweert u plots dat Daesh u had gezegd dat u in die periode van enkele dagen een antwoord diende te geven en niet dat ze u anders zouden ontvoeren als u geen antwoord gaf (zie CGVS, p.19). Dit strookt geheel niet met wat u eerder verklaarde, u zei namelijk eerder dat ze u weldegelijk zouden ontvoeren als u geen antwoord gaf. U zegt verder dat Daesh u nog meerdere keren bedreigd heeft in de periode tussen de dreigbrief en uw ontvoering. Maar ook hierover blijft u vaag in uw beschrijving. Aanvankelijk beweert u dat Daesh meermaals naar uw huis kwamen en u hierbij bedreigd werd (zie CGVS, p.19). Gevraagd naar verduidelijking over die specifieke bedreigingen corrigeert u plots uw eerdere verklaring en stelt u dat Daesh u bedreigde via de mullah die vervolgens de boodschap doorgaf aan uw jongere broer (zie CGVS, p.20). Eerder al verklaarde u dat uw jongere broer naar de madrassa ging en dat zo het contact met de mullah verliep (zie CGVS, p.11). Uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven zijn dan ook weinig coherent te noemen.”

Verzoeker betoogt dat hij natuurlijk absoluut niets weet van de activiteiten van Daesh binnen die maand maar het vrij mogelijk is dat Daesh eerst andere en dringender problemen heeft moeten oplossen alvorens zijn lot te kunnen regelen.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen van verweerder te weerleggen. Door de gevolgtrekkingen van verweerder louter te bekritisieren en te volharden in dit onaannemelijk verloop van de gebeurtenissen, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context noch kan hij zijn incoherente verklaringen verschuiven.

Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande een gedwongen rekrutering wijst de Raad volledigheidshalve op de algemene landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door Daesh zij het de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aan toont te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde vijf broers te hebben en dat zijn familieleden na zijn vertrek geen problemen meer ondervonden (Verklaring DVZ van 27 mei 2021 p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 20). Verzoeker verduidelijkt overigens geenszins waarom enkel hij en niet zijn jongere broers het risico zouden lopen gedwongen gerekruteerd te worden door Daesh, zij het de taliban. In navolging van bovenstaande maakt verzoekers geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

In zoverre verzoeker volhoudt een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet

blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoekers familieleden in Afghanistan geen problemen ondervonden nadat verzoeker Afghanistan verliet en hij niet te kennen gaf dat zij op heden problemen zouden ondervinden met Daesh of de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 20).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en formele beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Dat verweerder geen specifieke weigeringsmotieven heeft opgenomen aangaande verzoekers beweerde ontvoering en ontsnapping kan geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente en draagkrachtige motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die de conclusie onderbouwen dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas.

De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.4. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de

provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere

individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan afgeleid worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. *In casu* kan uit de verwijzing naar algemene informatie niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn zestien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar de madrassa ging en op het land werkte (persoonlijk onderhoud, p. 13; Verklaring DVZ van 27 mei 2021, p. 6-7), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen

zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, vijf broers, zus en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 27 mei 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 9, p. 13). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft meteen broer en zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud, p. 13). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitische moslim te zijn (Verklaring DVZ van 27 mei 2021, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.5. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, vijf broers, zus en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 27 mei 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 9, p.13). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met een broer en zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud, p. 13). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde dat zijn familie een huis en zeven jeribs bezit, de financiële situatie van zijn familie oké was en op heden nog steeds is, zijn maternale oom op heden zijn familie onderhoudt en verzoekers reisweg bekostigde van 9000 tot 11 000 euro (Verklaring DVZ van 27 mei 2021 p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 13, p. 21).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar en niet uit de provincie Paktika noch Laghman zoals verkeerdelijk wordt aangehaald in het verzoekschrift. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Verzoeker toont ook geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen

en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten, in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 24 van het Handvest, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker reeds sinds juni 2021 meerderjarig is. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. In navolging van bovenstaande kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad benadrukt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Waar verzoeker tevens een schending opwerpt van het recht gehoord te worden, moet de Raad aanstippen dat verzoeker uitvoerig werd gehoord na de machtsovername van de taliban. De Raad

herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Een schending van het hoorrecht kan in casu niet aangenomen worden.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

H. CALIKOGLU